

پوتین، اوکراین، ناتو/ولادیمیر
به دنبال بازگشت به نظم پس از
جنگ جهانی دوم است
به گزارش صدای تجارت، در ادامه
این مطلب آمده است:
امپراتوری‌ها هرگز بی سر و صدا
سقوط نمی‌کنند و قدرت‌های بزرگ
شکست خورده همیشه آرزوهای
بدخواهانه را توسعه می‌دهند.
این موضوع را در مورد آلمان پس
از جنگ جهانی اول شاهد بودیم.
به طوری که یک توافق نامه
تحقیرآمیز صلح و پیشنهاد
سرزمین‌های سابق آلمان به
همسایگان ضعیف‌تر این کشور به
ایجاد زمینه برای ماجراجویی‌های
وحشتناک تجدیدنظرطلبی جنگ

جهانی دوم کمک کرد. امروز
روسیه نیز چنین وضعیتی دارد.

در سال ۲۰۰۵، ولادیمیر پوتین،
رئیس جمهور روسیه، فروپاشی
اتحاد جماهیر شوروی را
بزرگترین فاجعه ژئوپلیتیک قرن
بیستم خواند. بنابراین، به
بهبود حفاظت از اقلیتهای قومی
روسی در خارج از مرزهای روسیه،
سعی در معکوس کردن آن دارد. در
نهایت، پوتین به دنبال بازگشت
به نظم پس از جنگ جهانی دوم،
با یک توافق جدید به سبک یالتا
است که بازیابی حوزه نفوذ
اتحاد جماهیر شوروی را برای
مسکو تضمین میکند. به نظر او،

این رویکرد برای توسعه صلح
آمیز ضروری است. روسیه از طریق
پیروزی قهرمانانه خود بر
فاشیسم که غرب با تجدیدنظر
طلبی تاریخی خود به دنبال کاهش
آن است، جایگاه خود را در
رده‌های بالای سلسله مراتب قدرت
جهانی به دست آورد. البته، در
عمل، روسیه در حال حاضر حوزه
نفوذ خود را حفظ کرده است.
برای مثال، این کار را با حفظ
درگیری‌های منجمدشده در
جمهوری‌های شوروی سابق، از
درگیری بین ارمنستان و
آذربایجان بر سر قره‌باغ
کوهستانی گرفته تا مناقشه بر
سر ترانسنیستریا، منطقه جدا شده

از مولداوی انجام می‌دهد. روسیه همچنین به منظور کمک به دولت‌های دوست کرملین مانند بلاروس و قزاقستان برای سرکوب مخالفتهای داخلی مداخله می‌کند. مسکو اکثر جمهوری‌های شوروی سابق را وارد اتحادیه اقتصادی اوراسیا و سازمان پیمان امنیت جمعی کرده است که بر اساس آن پایگاه‌های نظامی در ارمنستان و قرقیزستان دارد. روسیه در تاجیکستان نیز پایگاه نظامی دارد و همچنین در آبخازیا و اوستیای جنوبی، مناطق جدایی طلب گرجستان نیز پایگاه‌های نظامی خود را ایجاد کرده است. اما بخش ارزشمندی از حوزه نفوذ

روسیه ممکن است از بین برود.
رویارویی کنونی بین روسیه و
غرب بر سر اوکراین نشان دهنده
اندازه و ارزش استراتژیک این
کشور است. اما یک مؤلفه تاریخی
و احساسی نیز در تعهد پوتین به
حفظ این کشور در دامن روسیه
وجود دارد. در همین ارتباط،
پوتین پس از ضمیمه کردن کریمه
در سال ۲۰۱۴ به روسیه، در جمع
مردم پرهیاهو گفت: اوکراین
نماینده پادشاهی ارتدوکس-مسیحی
روسیه است که اساس تمدن آن به
شمار می‌رود. او گفت که کریمه
همیشه بخشی جدایی ناپذیر از
روسیه در قلب و ذهن مردم بوده
است و پایتخت اوکراین یعنی کی

یف مادر شهرهای روسیه به شمار می‌رود. اخیراً، او ادعای دیرینه خود را تکرار کرده است که اوکراین یک کشور نیست و بخش بزرگی از قلمرو آن به ما داده شده است.

اینکه روایت پوتین از تاریخ دقیق است یا نه، مهم نیست. کمتر کشوری وجود دارد که گذشته را برای پاسخگویی به نیازهای حال از نو نساخته باشد. آنچه اهمیت دارد تعهد او به اهدافی است که دنبال می‌کند و زمینه‌ای که در آن این اهداف پی‌گیری می‌شوند. پوتین به وضوح مایل است تا به هر قیمتی اوکراین را

از ناتو دور نگه دارد. با این حال، آنچه او ممکن است به حساب نیاورده باشد، این است که خطرات برای ایالات متحده نیز که شهرت جهانی آن اخیراً به شدت به ویژه به دلیل خروج آشفته از افغانستان و متعاقب آن تسلط طالبان بر این کشور از بین رفته، زیاد است. اجازه دادن به روسیه برای تمسخر تفاهم نامه سال ۱۹۹۴ بوداپست که روسیه یکی از امضاکنندگان آن است و تمامیت ارضی اوکراین را تضمین می‌کند، سیستم امنیتی اروپا را تخریب و ضربه مهلکی به جایگاه جهانی آمریکا وارد می‌کند. اگر این اتفاق بیفتد، چرا باید کره

جنوبی، تایوان یا ژاپن به
تضمین‌های امنیتی آمریکا در
برابر طرح‌های چین در شرق آسیا
اعتماد کنند؟ چرا ایران باید
یک توافق هسته‌ای جدید با
آمریکا امضا کند؟ اگرچه جو
بایدن، رئیس‌جمهور آمریکا
مداخله نظامی مستقیم را رد
کرده است، اما یک تهاجم تمام
عیار یا حتی یک تهاجم کوچک با
هدف ایجاد یک کریدور سرزمینی
بین روسیه و کریمه از طریق
الحاق سرزمین‌ها در شرق اوکراین
می‌تواند منجر به پاسخ قاطعانه
از سوی واشنگتن شود. حتی اگر
آمریکا در پاسخ به مسکو این
کار را نکند و روسیه موفق شود

ارتش اوکراین را به عنوان
سومین ارتش بزرگ اروپا شکست
دهد، آرام کردن اوکراین کار
آسانی نخواهد بود.

تهاجم به اوکراین می‌تواند برای
روسیه امروز به همان اندازه
زیان آور باشد که تهاجم به
افغانستان برای اتحاد جماهیر
شوروی در دهه ۱۹۸۰ بود. پوتین
ممکن است تا کنون متوجه این
موضوع شده باشد و به همین دلیل
امکان دارد از یک راه حل
دیپلماتیک نجات بخش برای
بحرانی که ایجاد کرده، استقبال
کند. اما با این وجود بن بست
فعلی تأثیری پایدار خواهد

داشت. از این گذشته، پوتین مجدداً تأیید کرده است که روسیه یک قدرت تجدید نظر طلب است که می‌تواند ترتیبات امنیتی اروپا را پس از جنگ سرد برهم بزند. به ویژه، این بحران اختلافات در اتحاد فرا آتلانتیک را آشکار کرده است. آلمان که تحت تأثیر اعتیاد مضاعف به تضمین‌های امنیتی ایالات متحده و گاز روسیه است و تحت تأثیر ارواح تاریخ خود قرار گرفته، از تعهد به پاسخ ناتو در مقابل مسکو اجتناب کرده است. در واقع، اکثر کشورهای اروپایی از تحریم‌های اعمال شده علیه روسیه پس از الحاق کریمه ناراضی

بودند و هنوز با ایالات متحده در مورد تحریم‌های جدید اختلاف نظر دارند. از سوی دیگر، هیچ یک از متحدان اروپایی آمریکا مشتاق نیستند که اوکراین به زودی به ناتو بپیوندد.

منشأ نارضایتی روسیه از گسترش ناتو را می‌توان در فوریه ۱۹۹۰ جستجو کرد، زمانی که جیمز بیکر، وزیر امور خارجه وقت ایالات متحده به میخائیل گورباچف، رهبر شوروی اطمینان داد که ناتو یک اینچ به سمت شرق گسترش نخواهد یافت. در سپتامبر همان سال، به عنوان بخشی از توافقنامه دو به علاوه

چهار که اتحاد مجدد آلمان را مجاز می‌کرد، شوروی تنها با عضویت آلمان در ناتو موافقت کرد. رابرت گیتس، که سال بعد مدیر سیا شد، اعتراف کرد که روس‌ها گمراه شدند. در نتیجه، در حالی که لنینگراد در پایان جنگ سرد، ۱۲۰۰ مایل (۱۹۳۱ کیلومتر) از لبه شرقی ناتو فاصله داشت، سن پترزبورگ اکنون کمتر از ۱۰۰ مایل با آن فاصله دارد.

هنگامی که رویارویی کنونی به پایان برسد، ایالات متحده باید در برنامه‌های خود برای گسترش ناتو تجدید نظر کند. همان‌طور

که جورج کنان، معمار استراتژی «مهار» جنگ سرد آمریکا، در سال ۱۹۹۷ پیش بینی کرد، گسترش ناتو به سمت شرق، گرایشهای ملی گرایانه، ضد غربی و نظامی گری روسیه را شعله ور ساخت و فضای جنگ سرد را به روابط شرق و غرب بازگرداند. همچنین سیاست خارجی روسیه را به سمتی سوق داد که قطعاً مورد پسند غرب نیست. او معتقد بود که گسترش ناتو به سمت شرق میتواند مهمترین خطای سیاست آمریکا در کل دوران پس از جنگ سرد باشد. آمریکا باید روسیه را جدی تر بگیرد. نادیده گرفتن این کشور به عنوان یک قدرت منطقه ای، همانطور که

باراک اوباما ، رئیس جمهور وقت
ایالات متحده انجام داد ، به طرز
خطرناکی نتیجه معکوس دارد .
روسیه با وجود تمام نقاط ضعفش ،
قدرتی است که می‌توان روی آن
حساب کرد و باید به نگرانی‌های
مشروعش احترام گذاشت .

منبع : انتخاب